

ur Sven Duva

Sven Duvas fader var sergeant, avdankad, arm och grå,
Var med år åttiåtta ren och var ren gammal då;
Nu bodde på sin torva han och fick sitt bröd av den
Och hade kring sig nio barn, och yngst bland dem sin Sven.

Om gubben haft förstånd, han själv, att dela med sig av
Tillräckligt åt en sådan svärm, det vet man ej utav;
Dock visst lär han de äldre gett långt mer än billigt var,
Ty för den son, som sist blev född, fanns knappt en smula kvar.

Sven Duva växte opp likväl, blev axelbred och stark,
Slet ont på åkern som en träl och bröt opp skog och mark,
Var from och glad och villig städs, långt mer än mången klok,
Och kunde fås att göra allt, men gjorde allt på tok.

[...]

"I Herrans namn, du arma son, vad skall av dig väl bli?"
Så talte gubben mången gång allt i sitt bryderi.
Då denna visa aldrig slöts, brast sonens tålmod,
Och Sven tog till att tänka själv, så gott han det förstod.

När därför sergeant Duva kom en vacker dag igen
Och kuttrade sin gamla ton: "Vad skall du bli, o Sven?"
Sågs gubben, ovan förr vid svar, bli helt förskräckt och flat,
När Sven lät upp sin breda näbb och svarte: "Jo, soldat!"

[...]

Nu skulle Duva få sig pli och läras exercis,
Det var en lust att se därpå, det gick på eget vis.
Korpralen skrek och skrattade, och skrattade och skrek,
Men hans rekryt förblev sig lik vid allvar som vid lek.

Han var visst outtröttelig, om nånsin någon ann',
Han stampade, att marken skalv, och gick, så svetten rann;
Men roptes vändning åt ett håll, då slog han bom på bom,
Tog höger-om och vänster-om, men ständigt rakt tvärtom.

[...]

Men plötsligt blev det annat av, ty utför närmsta brant
I sporrsträck på en löddrig häst, kom Sandels' adjutant:
"Till bryggan, gossar", ropte han, "för Guds skull, i gevär!
Man sport, att en fientlig trupp vill över älven där."

[...]

Han flög tillbaka. Men till bron hann truppen knappast ned,
När högt på andra strandens vall en rysk pluton sig spred.
Den vidgades, den tätnade, den lade an, det small;
Dess allra första salva ren blev åtta finmars fall.

Det var ej gott att dröja mer, man sviktade envar.
Ännu en åska, och man såg blott fem kamrater kvar.
Då lydde alla, när det ljöd: "gevär i hand, reträtt!"
Sven Duva blott tog miste han och fällde bajonett.

Än mer, hans svängning till reträtt gick ock besatt på sned,
Ty långt ifrån att dra sig bort, bröt han på spången ned.
Där stod han axelbred och styv, helt lugn på gammalt vis,
Beredd att lära vem som helst sin bästa exercis.

Det dröjde heller länge ej, förrn han den visa fick,
Ty bron sågs fylld av fiender i samma ögonblick.
De rände på, man efter man, men åt envar, som kom,
Gavs höger-om och vänster-om, så att han damp tvärtom.

Att störta denna jätte ned var mer än arm förmått,
Och ständigt var hans närmsta man hans skygd mot andras skott;
Dock djärvare blev fienden, ju mer hans hopp bedrogs;
Då syntes Sandels med sin flock och såg hur Duva slogs.

"Bra, bra", han ropte, "bra, håll ut, min käcka gosse du,
Släpp ingen djävul över bron, håll ut en stund ännu!
Det kan man kalla en soldat, så skall en finne slåss.
Fort, gossar, skynden till hans hjälp! Den där har räddat oss."

[...]

Och Sandels böjde då sig ned och såg den fallne an,
Det var ej någon obekant, det var en välkänd man;
Men under hjärtat, där han låg, var gräset färgat rött,
Hans bröst var träffat av ett skott, han hade ren förblött.

"Den kulan visste hur den tog, det måste erkänt bli",
Så talte generalen blott, "den visste mer än vi;
Det lät hans panna bli i fred, ty den var klen och arm,
Och höll sig till vad bättre var, hans ädla, tappra barm."

Och dessa ord de spriddes sen i hären vitt och brett,
Och alla tyckte överallt, att Sandels talat rätt.
"Ty visst var tanken", mente man, "hos Duva knapp till mått;
Ett dåligt huvud hade han, men hjärtat, det var gott."